

„AZ ÉN CSODÁLATOS PÉCSI KALANDOM SEM ÉR ITT VÉGET...”

Paradoxonban élünk: a hatékony kommunikációs technológiák korában, a háborúhoz vezető hazugságoktól átszótt világ „zajában” egyre magányosabbak vagyunk. S azért, hogy kevésbé érezzük magunkat egyedül, és jobban részesei lehessünk a korszaknak, amelyben élünk, mi Pécssett befogadtuk a világot, immár közel harminc éve.

Szelíd és elmélkedő városunkba évről évre visszatértek az írók, a költők és a gondolkodók, hogy közösen vitassuk meg a fontos kortárs kérdéseket. A mindennapi egyetemi életben és a nemzetközi szemináriumainkon részt vevő sok-sok fiatal között mindnyájan megfiatalodunk. Ilyen környezetben – a kutatás és ismeretterjesztés világában – nőttek fel diákjaink, és megértették, hogy a „tudománycsinálás” nem

más, mint hogy együtt kutatunk, vitatkozunk és figyelemmel hallgatjuk egymást.

Ez az én csodálatos pécsi kalandom titka. Vendégeim – köztük a jeles író, a kékszemű Hubay Miklós – az egyetemi dolgozószobám ablakából látható, dél felé elnyúló várost nézve sokszor megkérdezték, hogy arra van-e a tenger. Igen! A tenger is arra van! Az én csodálatos pécsi kalandom sem ér itt véget, sőt, megújul majd az elkövetkezendő időkben: még nagyon sok tenni-, kutatni-, tanulni- és megbeszélőnivalónk van.

Írta: *Luigi Tassoni*

Fordította: *Wallendums Tünde*

Olasz Tanszék

A BÖLCSÉSZEK MINT KAMÉLEON MŰVÉSZLELKEK

Beszámoló az „ésatöbbi” rendezvényről a Szenes klubban

A Pécsi Tudományegyetem, és azon belül is leginkább a Bölcsész- és Társadalomtudományi Kar már régóta sokszínűségéről híres. Nálunk lelhető fel a legtöbb szak és ezek is a lehető legkülönbözőbbek. Egészen biztos vagyok benne, hogy pontosan ezért biztosítja a mi karunk a legszerteágazóbb lehetőségeket az önmegvalósításra. A campuson a leggyakrabban hallott tanács, hogy az egyetem nem csupán tanulásra jó, hanem, ha okosan használjuk, egy teljesen új világot tár elénk, ahol bármilyen elképzelésünket megvalósíthatjuk. Ezt segíti a számtalan újság és folyóirat, mellyel karunk büszkélkedhet, a Zenélő Egyetem szabadon választható órái, a filmklubok és maga a Szenes Klub, mely az egész országban egyedülálló.

Talán a rengeteg művészettel foglalkozó elméleti óra, vagy a már fent említett okok miatt, de meg mernék esküdni arra, hogy a bölcsészek között legalább annyi művészlélek

munkálkodik, mint egyetemünk Művészeti Karán – de nálunk többnyire belesimulnak a sokaságba, elbújnak tanulmányaik, barátaik és mindennapi teendőik mögé. Ám az a mondas, hogy „Minden út a Szenesbe vezet”, nem csak egy elkoptatott frázis. Mikor egy teljesen kívülállóknak mesélek a hamisítatlan pécsi-bölcsész életről, önkéntelenül ide lyukadok ki minden egyes alkalommal. Hiszen karunk különlegességét remekül tükrözi a tény, hogy van egy klub, ami teljességgel a hallgatók kezében van, és ahol az arra ambíciót érző megtapasztalhatja egy esemény létrehozásának folyamatát, vagy bárki csak egy családi helyre

lehet akár az órák közötti megpihenés, akár hétfő esti szórakozás alkalmából.

A Bánya (ahogy mi hívjuk) éjjel-nappal tömve van művészettel – elég csak rendszeren körülnézni. A falakon egyből megcsodálhatók az elsősorban hallgatóknak kiírt pályázat nyertesei, többségében Márton Rajmund és Novotny Mór grafikái, az összes sarokban megtalálhatóak az aktuális PécsiBölcsész, *Made In Pécs* és *UnivPécs* magazinok. Délelőttönként a babzsákokon noteszokba görnyedő kreatívok ücsörögnek, az asztalokat társasjátékokkal pakolják tele a baráti társaságok, az ügyelők pedig szakadatlanul szolgáltatják az aláfestő zenét. A hétfő és olykor péntek estéken pedig a zenészek a főszereplők – emellett pedig rengeteg teljesen különböző rendezvény van még, melyek kifejezetten a művészek érdeklődését célozzák.

Pontosan ilyen az *ésatöbbi* eseménye, ahol „mindennek helye van”, és aminek „alapelve maga az alkalom”, vagyis a környékbeli művészek összerelése, hogy rivaldafénybe kerülhessen a legszerényebb tehetség is. Maga a rendezvény egy soproni kollégiumból indult eredetileg *Fiókriport* néven Kaszás Gergő és Koszorús Gábor szervezésében. Slam estként kezdődött, ám mire a programot elhozták nekünk Pécsre, már sokkal szélesebb palettán mozgott: akusztikus zenei formációk, stand-up, versek, rap és egzotikus hangszereken szóló előadás is előfordul.

A teljesség igénye nélkül szeretnék bemutatni néhány rendkívül tehetséges hallgatót az *ésatöbbi* 2021. szeptember 29-ei eseményén keresztül, mely eddig ritkán látott mértékben töltötte meg mosolygós, együtt-lélegző emberekkel a Szenes Klubot.

Az estét Anta János Attila nyitotta meg Pálfi Tiborral, aki aznap többször lépett színpadra, mint bárki más, egy szál klasszikus gitár társaságában. Anta János Attila neve a pécsi egyetemisták számára egyáltalán nem ismeretlen, hiszen basszusgitárosként évek óta rendszeres fellépője a *Made In Pécs* és a Szenesbeli *Rocktóber* eseményeinek zenekaraival (*New Divide – Linkin Park Tribute* és *My Last Summer*), ez alkalommal pedig kivételesen énektudását csillogtatta meg. Ez a duó az este során egyébként is szinte kikerülhetetlenné vált – amikor éppen nem a színpadon álltak, a Szenes bejáratánál fokozták a hangulatot a legnépszerűbb *Nirvana* számokkal. Pálfi Tibor többször is visszatért lekísérni a különböző énekeseket, és egy alkalommal ő is megszólalt a *Véres lányomok a levegőben* nevű formációban.

De nem csupán ők töltötték meg zenével a Bányát: Hajdú Virág akusztikus gitárral és Kovács Borbála fuvolával alkottak varázslatos duót. Hajdú Virág ráadásul a Nevetnikék Alapítványt képviselve játszott, (mely szervezet célja a beteg kisgyermek kórházi körülményeinek javítása,) ahogyan később Kemény Viktor is ebben a minőségben ragadott szájharmonikát egy utánozhatatlan adománygyűjtő blues-improvizáció erejéig. Kemény Viktor tehetségét egyébként nem csak a BTK hallgatói körében ismerhetik, ugyanis a város legkülön-

bőzőbb pontjain szokott rendszeresen leülni kis hordozható erősítőjére kötött mikrofonjával, szájharmonika-készletével és keményített falú táskájából eszkábált lábdobjával.

Erbszt Anna szintén megmutatta költői oldalát, aki a hétköznapiakban a *PISZE* és a *Gólem Színház* színtársulatainak is aktív tagja. Ám személyes kedvenceimként Csamári László *Univer-*

Ha már utcazene, akkor pedig muszáj megemlítenem Nedvig Boldizsár Álmost, aki a világ egyik legkülönlegesebb dobján, vagyis egy Hadpanen szólózik mindenhol, ahol éppen kedve tartja, amint akad egy-két szabad órája – és szerencsére letévedt hozzánk a Szenesbe is. Viszont a legmeglepőbb zenei felállás egy trió lett, melyet Bakos Szonja, Szabó Fanni és a *Csoki és Hipó* zenekar Hipója alkotott két kis ukulelével. A vizesblokkok legendás hangulatkeltőinek nyomdokaiba lépve a lányok a rövid szünetben a mosdóban is szórakoztatták az arra tévedőket, így az este végére a Szenes környékén már egyetlen kis zug sem akadt, ahonnan nem szólt élő zene.

Az esemény viszont nem csak a zenészekről szólt. Hangjátékot a stand-up műfaján belül is elő lehet adni, amit Belovári Bence mutatott be nekünk, amivel csak emelte a már amúgy is remek hangulatot. Szintén zajokkal, ráadásul mélységgel, térben és érzelmekben egyaránt építkezett Fehér Dorka drámai hatású verseivel. A figyelemfelkeltés nagymestere viszont Rónoki Bertalan, akit akár országszerte ismerhetnek a közösségi oldalokról *Fiórország* néven, de a pécsiek sokszor találkozhatnak vele a legkülönbözőbb slam-poetry és irodalmi esteken vagy hasonló rendezvényeken.

zális utazás a University világában slam-előadását emelném ki, aki többek között a „mert előre látam, hogy nem látok majd semmit” és az „érzék-szemtanúk” váratlan összetételeivel dolgozott. Valamint Kalmár Gyöngy költeményét, melynek tételmondata a „sáros cipőben járom végig életem legszebb éveit” különleges képe lett.

Ám egy ilyen nagyszabású összművészeti est mibenlétét és hangulatát nem csupán a fellépők határozzák meg, hanem a már említett szervezők, akik a műsorvezetői szerepet is magukra vállalták, és felkonferálásaik az esetek többségében különálló performanszá nőttek ki magukat. Saját bevallásuk szerint rendezvényük fő célja az, hogy összegyűjtsék a művészeti hajlammal rendelkező fiatalokat, és egy családi kis közösséget teremtsenek. Az este végére elég egyértelművé válik, hogy ez sikerült is, ugyanis az esemény az *Azért vannak a jó barátok* című dallal ér véget, melyet az összes résztvevő és a teljes közönség együtt énekel egy hatalmas csoportos ölelés közben.

Simon Anna

Szabad bölcsészet szakos hallgató

Fotó: *Csikós Emese*